

Sveriges lantbruksuniversitet
Swedish University of Agricultural Sciences

Fakulteten för naturresurser och
lantbruksvetenskap

Naturresursernas roll i konflikten i östra Demokratiska Republiken Kongo

– En analys av primitiv ackumulation och ackumulation
genom frångående

The role of natural resources in the conflict in Eastern
Democratic Republic of Congo

– An analysis of primitive accumulation and accumulation by
dispossession

Erik Boklund

Institutionen för stad och land

Kandidatarbete 15hp

Agronomprogrammet – landsbygdsutveckling

Uppsala 2013

Naturresursernas roll i konflikten i östra Demokratiska Republiken Kongo

The role of natural resources in the conflict in Eastern Democratic Republic of Congo

Erik Boklund

Handledare: Oscar Jansson, Sveriges lantbruksuniversitet
Institutionen för stad och land

Biträdande handledare: Örjan Bartholdson, Sveriges lantbruksuniversitet
Institutionen för stad och land

Examinator: Yvonne Gunnarsdotter, Sveriges lantbruksuniversitet,
Institutionen för stad och land

Omfattning: 15 hp

Nivå: Grundnivå, G2F

Kurstitel: Självständigt arbete i landsbygdsutveckling

Kurskod: EX0523

Program/Utbildning: Agronomprogrammet - landsbygdsutveckling

Utgivningsort: Uppsala

Publiceringsår: 2013

Elektronisk publicering: <http://stud.epsilon.slu.se>

Nyckelord: drc, conflict, natural resources, primitiv accumulation, politisk ekonomi

Sveriges lantbruksuniversitet
Swedish University of Agricultural Sciences

Fakulteten för naturresurser och lantbruksvetenskap
Institutionen för stad och land

Sammanfattning

I Demokratiska Republiken Kongo (DRC) lever 71% (2006) av landets befolkning under fattigdomsgränsen, trots att landet är kapabelt att producera 80% av världens diamanter och besitter stora reserver av mineralerna coltan, kassiterit och koppar. Förklaringen till detta är delvis att landet sedan 1996 plågats av en utdragen konflikt som än idag pågår i östra DRC. Milisgrupper har finansierat sina uppror mot regeringen i huvudstaden Kinshasa genom att illegalt exploatera östra DRC:s gruvområden samt genom direkt assistans från DRC:s grannländer Uganda och Rwanda.

Uppsatsen bygger på en litteraturstudie där jag velat belysa vilken roll utvinningen av naturresurser haft i konflikten sedan 1996. Jag har avgränsat mig till östra DRC, dit konflikten och den illegala utvinningen begränsat sig till sedan 1999. Begrepp som varit centrala i uppsatsen är Marx primitiv ackumulation och David Harveys ackumulation genom fräntagande.

En av slutsatserna, att den illegala utvinningen av naturresurser framförallt fungerat som en ekonomisk källa för milisgrupper i regionen instämmer med Rwandas president Paul Kagame som sagt att ”konflikten finansierar sig själv”. Ytterligare slutsatser är att utländska företag agerar som ”motorn i konflikten” genom att köpa mineralerna från östra DRC, ignorera faktumet att milisgrupper utvunnit mineralerna olagligt.

Abstract

In the Democratic Republic of Congo (DRC) 71% (2006) of the population lives below the poverty line despite the fact that the country is capable of producing 80% of the world's diamonds and possesses large reserves of minerals coltan, cassiterite and copper. The explanation for this is partly that the country since 1996 has been plagued by a protracted conflict that is still ongoing in eastern DRC. Militias have financed their rebellion against the government in Kinshasa by illegally exploiting eastern DRC's mining areas as well as through direct assistance from DRC's neighbors, Uganda and Rwanda.

The essay is based on a literature review in which I wanted to highlight the importance of the exploitation of natural resources in the conflict since 1996. I have limited myself to eastern DRC, where the conflict and the illegal exploitation been confined since 1999. Concepts that have been central in this essay are Marx primitive accumulation and David Harveys accumulation by dispossession.

One of the conclusions, that the illegal extraction of natural resources has primarily functioned as an economic source for militias in the region agrees with Rwandan President Paul Kagame that has said "the conflict is self-financing." Another conclusion is that foreign firms act as "the engine of the conflict" by purchasing minerals from eastern DRC, ignoring the fact that the minerals are looted illegally by militias.

Innehållsförteckning

Sammanfattning.....	3
Abstract.....	4
Viktiga förkortningar.....	6
1. Introduktion.....	7
Teori.....	8
Frågeställning.....	9
Metod.....	10
Val av fall.....	10
Avgränsning.....	11
Material & Källkritik.....	11
2. Bakgrund.....	12
"Springpojken som blev maffiaboss".....	12
Laurent-Désiré Kabila.....	14
Joseph Kabila.....	16
Dagens situation.....	17
Naturresurser i DRC.....	18
3. Östra DRC.....	20
Råvarukedja.....	21
Inblandade aktörer.....	22
M23.....	23
FDLR.....	25
CNDP.....	26
FARDC.....	27
Mai-Mai.....	27
4. Diskussion.....	28
Primitiv ackumulation.....	28
Ackumulation genom fråntagande.....	29
Slutsats.....	31
Källförteckning.....	33
Bilagor.....	38

Viktiga förkortningar

AFDL	Alliance des Forces Démocratiques pour la Libération
CNDP	Congrès National pour la Défense du Peuple
DRC	Demokratiska Republiken Kongo
FARDC	Forces Armées de la République Démocratique de Congo
FDLR	Forces démocratiques de libération du Rwanda
IMF	International Monetary Fund
KML	Kilembe Mines Limited
MNC	Mouvement National Congolais
MONUC	United Nations Mission in the Democratic Republic of Congo
PARECO	Coalition of Patriotic Congolese Resistans
RCD	Le Rassemblement Congolais pour la Démocratie
REDEMI	Régie d'Exploitation et de Développement des Mines
RDF	Forces Rwandaises de Défense
FPR	Front Patriotique Rwandais

Introduktion

Demokratiska Republiken Kongo (DRC) är mycket rikt på naturresurser. DRC (se bilaga 1 och 2) är kapabelt att producera 80% av världens industriella diamanter, besitter 34% av världens kända reserver av coltan och har även tenn, koppar, kobolt och guld (De Koning, 2008). Landet har potential att bli den ledande exportören av mineraler från Afrika. Istället lever 71% (2006) av landets befolkning under fattigdomsgränsen.¹ Ända sedan monarken Leopold II utnyttjade DRC som ett eget privat företag för egen vinning, har obalansen i distributionen av landets resurser varit problemet (Clapham m fl, 2006, s 110).

Sedan konflikten bröt ut 1996 uppskattas det att mellan 3-5 miljoner människor dött av krigsrelaterade orsaker, vilket gör konflikten i DRC till en av de blodigaste sedan andra världskriget. Den största delen av våldet har drabbat landets civilbefolkning i östra DRC på landsbygden. Beväpnade grupper har tillgripit sig i sexuellt våld och kidnappningar. Det är inte för inte DRC kallats "the worst place on earth to be a woman" (Nest, 2011, s 67).

Det som gjort DRC än mer benäget för väpnade konflikter är svagheten hos staten. Till skillnad mot USA, Storbritannien eller Sydafrika så har landets regering sedan andra världskriget inte besittit en disciplinerad armé samt polisstyrka som kunnat övervinna milisgrupper villiga att använda våld. Det har även gjort det enkelt för grannländerna Uganda och Rwanda att invadera DRC och öppnat upp möjligheter för milisgrupper att etablera sig i landets östra delar (Nest, 2011, s 67).

Den konflikt som än idag präglar östra DRC är starkt påverkad av folk mordet som skedde i grannlandet Rwanda våren 1994. Den humanitära katastrof där uppskattningsvis en miljon tutsier mördades av hutumilisen Interahamwe. Över 1,5 miljoner människor flydde över

---

¹ <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/cg.html>

till östra DRC (dåvarande Zairé). De flesta var flyktingar, men även den tidigare regimen flydde. Ett redan överbefolkat område blev än mer överbefolkat och under de gångna åren hade hatet mot rwandier växt sig allt starkare (Van Reybrouck, 2012, s 398-400).

Teori

Primitiv ackumulation & ackumulation genom fråntagande

Begreppen primitiv ackumulation och ackumulation genom fråntagande är i fallet med DRC väldigt lämpliga. Processerna som innefattas av begreppen ligger till grund för mycket av landets konfliktrika historia och problem som uppstår än idag. Båda begreppen är relevanta då primitiv ackumulation beskriver en tydlig koppling mellan våld och naturresurser i östra DRC medan ackumulation genom fråntagande beskriver en mer indirekt koppling.

Marx definierade primitiv ackumulation som processen som skapade kapitalistiska relationer (Marx, 1977: 874 ur Negi, 2009). Med primitiv ackumulation menade Marx separationen av producenterna från deras produktionsmedel. Många exempel av det finns att hitta i historien, bland annat den hundraåriga process där engelska bönder tvingades bort från sin mark och in i det kapitalistiska lönearbetet. Marx koncept sträcker sig dock längre än den direkta processen av fråntagande. Han identifierar kolonialismen, exploateringen och morderna av ursprungsbefolkningar samt slaveriet som ”chief moments” i processen av primitiv ackumulation. Dessa processer menade han skapade ett ekonomiskt överskott som formade den väsentliga basen för utveckling av en kapitalism produktion i Europa (Marx 1977: 915 ur Negi, 2009).

Mer nyligen har geografen David Harvey argumenterat att ett visst mått av ackumulation genom fråntagande (accumulation by dispossession) måste upprätthållas om kapitalistsystemet ska åstadkomma någon stabilitet (Harvey 2006: 93 ur Buscher, 2009). Han menar att kreditsystemet har blivit framkanten av ackumulation genom fråntagande. Där människor i arbetarklassen förlorar sina hem

medan människorna på "Wall-Street" får behålla vartenda öre som de belönats med genom åren samtidigt som de får miljonbelopp i avgångsvederlag.² Harvey pekar också på att alla drag av primitiv ackumulation som Marx tog upp fortfarande är kraftfullt närvarande. Undanträngande av populationer av bönder, accelerationen av formeringen av landlösa fattiga människor i länder såsom Mexiko och Indien, nationaliserade industrier privatiserats och slaveriet har inte försvunnit (särskilt i sex handeln) (Harvey 2003:145-146 ur Sidaway, 2009).

Ett annat modernt exempel tar jag av Sidaway där han förklarar ackumulation genom frantagande med ett exempel från ön Bintan nära Singapore. Där områden av kustlinje tidigare öppet för lokala fiskarsamhällen nu omvandlats till lyxhotell och golfbanor förseglade med höga stängsel från resten av ön. Fallen är oändliga av människor som förlorat rätten till att leva av sin mark, ytterligare ett var i Mozambique, där land och egendom nationaliserades 1975 till följd av självständigheten (Sidaway, 2009).

Frågeställning

I ett land med enorma rikedomar av naturresurser och en befolkning på cirka 75 miljoner³ uppdelade i cirka 250 etniska grupper är det väldigt få år i DRC:s historia som undgått konflikter. I min uppsats avser jag belysa vilken roll naturresurserna spelat för konflikterna i de östra delarna av DRC. Marx begrepp primitiv ackumulation och David Harveys begrepp ackumulation genom frantagande har varit särskilt vägledande i mitt utforskande av naturresursernas roll för konflikten i östra DRC. Min forskningsfråga blir: "Vilken roll har prospekteringen och utvinningen av naturresurser spelat för konflikterna i östra DRC?"

Metod

---

² <http://www.youtube.com/watch?v=3a9TAbQHjzQ>

³ <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/cg.html>

Val av fall

Valet av Demokratiska Republiken Kongo (DRC) som land att skriva uppsats om var i min värld ganska självklar. Det är en väldigt stor del av omvärldens alla människor som inte har en aning om vad som pågått i landet och fortfarande pågår. Omedvetna har världens konsumenter hjälpt till att hålla igång en konflikt som drabbat stora delar av Centralafrika. Det som gör konflikten i den gamla belgiska kolonin än värre är antalet civila dödsoffer till följd av en kollaps av landets ekonomi och hälsovård efter årtionden av misskötsel.

Efter att tidigare i min studietid ha gjort ett arbete om inbördeskriget i Sierra Leone och landets viktigaste naturresurs, diamanter, så föll det ganska naturligt att skriva om kontinentens näst största land till ytan. Att valet av fall blev ett land i Afrika och inte ett i Sydamerika eller Mellanöstern beror till viss del att jag sedan tidigare följt händelseutvecklingen i Centralafrika. Det som ytterligare fångat mitt intresse för regionen är hur den under kalla krigets (1947-1991) dagar blev en strategisk skådeplats för stormakter som USA och Sovjetunionen (med sina allierade) och hur detta har påverkat dagens situation.

DRC är till ytan större än Västeuropa och gränsar till nio olika stater, som inte heller varit konfliktfria bakåt i tiden. På samma gång har de inte varit sena med att ta för sig av DRC:s rikedom av naturresurser när möjligheten presenterat sig. Senast DRC hade en disciplinerad armé som slå tillbaka uppror och utländska trupper var under andra världskriget. Under senare del av 1900-talet har den nationella armeén gjort mer skada än nytta, speciellt i landets östra delar.

Vilken nytta staten gjort för landets befolkning genom historien, illustrerades kanske bäst av boxningsmatchen mellan boxningsgiganterna Foreman och Ali i Kinshasa 1974. Istället för att sprida pengarna från DRC:s växande gruvindustri berikade sig landets dåvarande diktator Mobuto sig själv och sina anhängare och betalade

vinnaren i boxningsmatchen tio miljoner dollar, som ingen annat land var villigt att göra (Van Reybrouck, 2012, s 334).

Avgränsning

Jag har valt att koncentrera mig på den del av landet som drabbats hårdast av den olagliga naturresursutvinningen och värst av väpnade konflikter i landets historia. Med östra DRC syftar jag på Norra-Kivu, Södra-Kivu, Maniema, Ituridistriktet i Orientaleprovinsen samt Norra-Katanga. Regionen gränsar till grannländerna Uganda, Rwanda, Burundi och Tanzania.

Dispositionen blir så att det först kommer att presenteras en beskrivande bakgrund av DRC:s historia från och med Mobuto 1965 tills idag. Sedan kommer jag göra en fallstudie av östra DRC, där jag går in mer på detalj och försöker beskriva de inblandade aktörerna i regionen samt hur utvinningen av naturresurser gått till. Störst tonvikt kommer att läggas på tre faser i konflikten, som omfattar första- och andra kongokrigen (1996-1997 och 1998-2003) samt 2003-2013. Förutom att konflikten har haft en stor påverkan på östra DRC:s civilbefolkning, så ska det inte ignoreras vilken betydande inverkan konflikterna i östra DRC haft på natur- och djurlivet. DRC besitter 50% av Afrikas tropiska regnskog och är ett av de viktigaste länderna när det gäller biologisk mångfald konversation.⁴

Material & Källkritik

Materialet till uppsatsen kommer till stor del att bestå av sekundärkällor, tidningsartiklar och rapporter från antalet internationella organisationer. Sekundärkällorna består till största delen av böcker som beskriver DRC:s postkoloniala historia samt böcker som i detalj beskriver en viss mineral, region eller ett visst tidsrum i landets händelserika historia. Tidningsartiklar används främst i kompletteringssyfte eller då det inte finns tillräckligt med information att få tag på när det gäller de senaste två-tre åren. För

---

⁴ <http://www.fauna-flora.org/explore/drc/>

övrigt har jag låtit begreppen primitiv ackumulation och ackumulation genom fräntagande väglett mig i ytterligare sökande på material.

Boken jag använt mig mest av för att beskriva DRC:s koloniala och postkoloniala historia är kulturhistorikern, arkeologen och författaren David Van Reybroucks, *Kongo – en historia* översatt från nederländska av Joakim Sundström. Van Reybrouck bygger stora delar av boken på personliga intervjuer av individer som växt upp i det koloniala Kongo och överlevt landets alla svårigheter. Intervjuerna ger boken ett djup och en personlig prägel som ökar trovärdigheten i den berättelse, som det trots allt är. Det finns inget sätt jag kan bedöma om det han skriver är korrekt men det han skriver motsägs inte i andra källor jag använt.

En studie som särskilt kommit till användning är Ingrid Samsets ”Natural Resources and the Duration of War, the experiences of Angola and the Democratic Republic of Congo 1998-2003”. Hennes studie har varit särskilt användbar då jag velat verifiera speciella datum eller situationer i DRC:s mer nutida historia. Hon ger även en väldigt bra insikt i andra forskares forskning i forskningen av naturresursers roll i inbördeskrig. Jag bedömer att hennes andrahandskällor samt hennes fältarbete som väldigt trovärdigt.

När jag velat få mer detaljerad kunskap om naturresursutvinningen och de olika aktörerna i DRC så har jag speciellt sökt mig till FN:s säkerhetsråds rapport från 2001 om den illegala exploateringen av naturresurser i DRC samt Ruben De Konings (SIPRI, 2011) rapport om ”Conflict minerals in the Democratic Republic of the Congo”. Båda rapporterna ger en information som många nutida böcker och tidningsartiklar baseras på.

Bakgrund

”Springpojken som blev maffiaboss”

När före detta springpojken och senare stabchefen, Mobuto, efter en statskupp tog över makten började han sin 32-åriga diktatur med att

byta namn på allt. Kongo blev Zairé, huvudstaden Leopoldville bytte namn till Kinshasa, Stanleyville blev Kisangani och kristna förnamn förbjöds eftersom de var för koloniala. Han införde omgående en enpartistat.

Ändå betraktades hans första tio år som Kongos gyllene år. Mobutos förändringsvilja tog inte slut där, utan han upplöste även parlamentet och landets 21 provinser reducerades. Efter ett år var Mobuto redan fruktad då han låtit avrätta fyra personer offentligt, bland annat den tidigare premiärministern Evariste Kimba. I slutet av 1967 styrde Mobuto hela Zairé förutom en liten del i östra delarna vid Tanganyikasjön. Krig har tidigare i historien gynnat landets ekonomi och gjorde det återigen genom Vietnam- och Koreakriget. Mobuto stärkte sin och en liten elits ställning ytterligare när han zairiserade (förstatligade) små och medelstora företag som ägdes av utlänningar. Aningen förenklat kan det förklaras med att företagen skänktes till hans förtrogna och följderna lät inte vänta på sig. Människor utan någon kunskap om speciella branscher tog över väldrivna företag. Plantager togs över av människor utan erfarenhet av odling och boskapsuppfödning togs över av människor som inte kunde skilja på en kviga och en tjur (Van Reybrouck, 2012).

Det som möjligen kan ses som startskottet för Zairés ekonomiska nedgång var inbördeskriget i grannstaten Angola. Benguelajärnvägen som gick via Angola för att sedan nå kusten kunde längre inte användas för malmexporten från Katangaproinsen och MPLA rebeller trängde in i södra delarna av landet (77-78). De ekonomiska problemen växte då enorma investeringar i gruvindustrin inte gav resultat. Frammot 1990 hade Zaire 10 miljarder i skulder till 98 olika banker. Korruptionen var sedan en tid tillbaka utbredd och förskingring av statligt kapital skedde dagligen, folkets korruption motverkade statens korruption. Samtidigt smugglades mängder av varor ut över landets gränser t ex diamanter, kaffebönor, elfenben, kobolt, bensin m.m (Van Reybrouck, 2012).

När Mobuto 24 april 1990 annonserade att Zairé skulle demokratiseras var det inte många som höjde på ögonbrynen. Diktatorns ställning i landet och internationellt förbättrades inte heller när han slog ned en studentdemonstration med dödstal som följd. Till följd av det ville länder såsom Belgien, Frankrike och USA längre inte ha någonting att göra med Mobutos regim och Zairé uteslöts 1994 ur IMF (International Monetary Fund). I mars 1993 började Zairé falla sönder innifrån, i Katangaprovinsen hade det etniska våldet återigen blossat upp och i Norra-Kivu hade etniska rensningar brutit ut (Van Reybrouck, 2012).

Efter det fruktansvärda folkmordet av tutsier som skedde i grannstaten Rwanda 1994, vällde hutuflyktingar och krigsförbrytare, i rädsla för hämnd från den nya tutsi regeringen, över gränsen till Zairé. För att gynna en regim i Kinshasa och legitimisera sina interventioner mot hutuer i östra Zairé bildade Rwandas nytillsatte president Paul Kagame milisgruppen AFDL i oktober 1996. Med stöd av Angola, Eritrea, Tanzania och Zimbabwe (Nzongola, 2002: 225 ur Samset, 2003, s 33) och skamsa länder som USA, Nederländerna och Storbritannien som inte ingrep i folkmordet av tutsier i Rwanda, trängde AFDL in i Kongo. Mobuto tvingades fly och 29 maj 1997 svor milisgruppens utnämnda ledare Laurent-Désiré Kabila presidenteden i Zairés huvudstad Kinshasa (Van Reybrouck, 2012, Samset, 2003).

Laurent-Désiré Kabila

Kabila inledde sin tid som president med att fängsla och landsförvisa Mobutos opposition. Han införde även en ny grundlag som gav all makt åt presidenten samt fängslade han 160 journalister som anklagades för ”mobutism”. Ett kort tag in i sitt presidentskap vände Kabila sina tidigare allierade Uganda och Rwanda ryggen. Rwanda speciellt, fick mycket kritik internationellt och inom Kongo, och rwandier och tutsier sågs nu som ockupanter. Hatet mellan Kongo och Rwanda växte alltmer då Kabila meddelade att alla rwandiska och

utländska soldater, samt hans egen stabchef måste lämna landet. Stabchefen Kabarebe som intagit Kinshasa åt Kabila blev inte oväntat rasande, nu gick det inte att stoppa en ny upptrappning. Den andra augusti inledde RCD (en milisgrupp startad av Rwanda uppbackad av Uganda och Burundi) ett angrepp på Kongo med bland annat Kabarebe i främsta ledet. Det andra kongokrigen som det kom att kallas involverade nio afrikanska länder och cirka 30 lokala miliser (Van Reybrouck, 2012).

RCD avancerade snabbt men Kabila kom att räddas av Zimbabwe och framförallt Angola som satte in trupper för att stoppa rebellernas framryckning mot Kinshasa. Ett fredsavtal under påtryckningar av Frankrike och USA skrevs på i den namibiska huvudstaden Lusaka sommaren 1999. Utländska arméer lovade dra sig tillbaka och FN gick med på att skicka fredsbevarande styrkor och i Kongo skulle nu en dialog inledas för att införa en övergångsregering. Tyvärr var inte kriget över, motiven skiftades bara. Från politiska blev nu motiven för de olika parterna ekonomiska. Det var under Kabila som militäriserad exploatering av Kongos naturresurser återigen blev ”vardagsmat” (Van Reybrouck, 2012, Samset, 2003).

Kriget fortsatte nu om rikedomarna som dolde sig under jord. Mai-Mai (lokal milis) och FDLR (rwandisk hutumilis) ofta med stöd ifrån Kinshasa stred om kontrollen om rikedomarna mot Uganda och Rwanda. RCD splittrades 1999 i två delar, en Rwanda vänlig (RCD-Goma) och en Uganda vänlig (RCD-Kisangani). Anledningen till detta var att bytet blivit viktigare än motivet att störta Kabila. Det utbröt häftiga strider sommaren 2000 och RCD-G erövrade Kisangani från Uganda. Det som kom att intensifiera kriget ytterligare under året var att det uppstod en rush efter coltan. Samset uppskattar att under 18 månader, från 1999 till 2000, att Rwanda tjänade uppskattningsvis 250 miljoner dollar. Ett resultat av det sägs vara att Rwanda kunde dubbla sina militära utgifter (Samset ur Lemarchand, 2009, Van Reybrouck, 2012). Laurent-Désiré Kabilas tid som president tog slut 16 januari

2001 då han helt oförberedd mördades av en barnsoldat från sina egna trupper. Då den mördade presidentens vänner och protégé inte kunde komma överens vem som skulle ta över, utsågs Laurent-Désiré Kabilas son, Joseph som en kompromiss med förhoppningar att man kunde styra landet genom honom (Clapham m fl, 2006, s 106).

Joseph Kabila

Joseph Kabila kom att distansera sig själv ifrån sin fars vänner och börja bygga sitt eget följ. Under andra kongokrigen kom Joseph att ge DRC:s invånare hopp då han demonstrerade starkt ledarskap och den diplomatiska sidan tydde på att han var en riktig fredsstiftare (Clapham m fl, 2006, s 106).

I december 2002 efter fredsförhandlingar sedan 2001 lyckades de olika parterna enas om ett fredsavtal som skulle sätta punkt för kriget. Nu handlade det inte bara om Uganda och Rwanda utan flertalet milisgrupper, bland annat Uganda stödda MLC och Mai-Mai miliser. Avtalet slog fast att en övergångsregering skulle bildas i ett 1+4 system tills val kunde hållas 2006. Joseph Kabila skulle förbli som president med fyra vice-presidenter under sig. Två från rebellernas läger, Jean Pierre Bemba (MLC) och Azarias Ruberwa (RCD-G), en från Kabilas följ Yerodia Ndobasi och en från den icke-beväpnade oppositionen. Samtidigt utökade FN sin fredsbevarande styrka till 16,700 soldater och den nya övergångsregeringen bistods av CIAT, en grupp av ambassadörer från de fem permanenta länderna i FN:s säkerhetsråd, representanter för Afrikanska unionen, EU och MONUC som skulle hjälpa att styra landet (Clapham mfl, 2006, Van Reybrouck, 2012).

Under sommaren 2006 hölls det efterlängta presidentvalet, för första gången sedan landet blev självständigt från Belgien 1960. De två främsta kandidaterna var Bemba och Joseph Kabila. Kabila vann med 45% av rösterna. Men valet gick till en andra omgång där Kabila efter att ha gått i koalition med den tredje kandidaten Gizenga, där han lovade honom premiärministerskapet, vann. Kabila fick i andra

valomgången 58% av rösterna och blev den 6 december 2006 insvuren som den förste demokratiskt valde presidenten i DRC:s historia sedan Kasavubu⁵ (Van Reybrouck, 2012).

Trots att valen hölls i tid fortsatte striderna i östra delarna av landet. Laurent Nkunda (tidigare deltagare i inbördeskriget i Rwanda 1994) bildade milisen CNDP och fick betydande stöd i Norra-Kivu där tutsierna i regionen ansåg sig diskriminera av den nya regeringen, då de fått väldigt få platser i den nationella församlingen och i det provinsiella styret. Hutumilisen FDLR som regeringen misslyckats neutralisera blev Nkundas värsta fiende, då han hävdade att han slogs mot dem för att skydda kongolesiska tutsier. Nkunda kom att under hösten 2007 att utföra brutala offensiver mot civila icke-tutsier som han anklagade för att hysa folkmordsplaner (Lemarchand, 2009, s 270, De Koning, 2011).

Dagens situation

Senaste valet i 2011 ledde trots tvivelaktiga resultat till att Joseph Kabila fick sitta kvar som president. General Nkundas CNDP upplöstes till följd av ett fredsavtal med regeringen 23 mars 2009. Landets östra delar har till följd av bildandet av milisgruppen M23 i maj 2012 upplevt återupplivade konflikter, vilket lett till undanträngande av hundratusentals människor. I februari 2013 hade återigen fredssamtal öppnats mellan båda parterna, men landet fortsatte alltjämt att uppleva våldsamheter genom aktiva milisgrupper⁶ (Van Reybrouck, 2012).

I försök att kväva konflikten som drabbat östra DRC i så många år har det idag vidtagits åtgärder. FN kan idag utföra sanktioner mot vem som helst, som medvetet eller omedvetet köpt mineraler från beväpnade grupper och importerande länder har infört lagar som stoppar importen av ”conflict minerals”. Regeringen i Kinshasa gick till och med så långt att man utförde ett totalförbud av utvinningen av

---

⁵ <http://www.globalis.se/Konflikter/Den-demokratiska-Republiken-Kongo>

⁶ <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/cg.html>

särskilda mineraler från östra DRC från september 2010 till mars 2011 (De Koning, 2011).

FN:s experter i ämnet på uppdrag från FN:s säkerhetsråd har i flertalet rapporter sedan i början på 2000-talet dokumenterat tydliga bevis på utländsk iblandning i att stödja milisgrupper, vilket till slut fått konsekvenser östra DRC. I slutet på 2012 följde Storbritanniens regering Tyskland, Holland och Sveriges genom att hålla tillbaka bistånd, till ett värde på 21 miljoner pund då anklagelserna mot att Rwanda finansierat milisgrupper kom ut. Att Storbritannien som är Rwandas största donator⁷ (som planerat höja sitt bistånd till Rwanda från 75 miljoner pund 2012-2013 till 95 miljoner pund till 2015) håller tillbaka sitt bistånd måste sända starka signaler till Kigali att det är slut med den illegala verksamhet som pågått så länge utan handling.

I dagsläget är en attack nära förestående från FN i östra DRC. I mars gav FN:s säkerhetsråd förnyat mandat till FN:s styrka (MONUSCO) i DRC och godkände skapandet av en ”specialiserad insatsstyrka”. Den skulle bestå av tre infanteribataljoner, en artilleri- och en specialstyrka samt ett spaningskompani med bas i Goma. Med ”ansvar för att neutralisera beväpnade grupper med syftet att minska hotet från beväpnade grupper mot statliga myndigheter och civila i östra DRC och att skapa utrymme för stabiliseringsåtgärder”.⁸

Naturresurser i DRC

DRC är väldigt rikt på mineraler och ädelstenar såsom diamanter, guld, coltan, kassiterit, koppar, kobolt, zink och manganit (se bilaga 2). Landet har även en riklighet av jordbruk- och skogsresurser, som timmer, kaffe och palmolja. Lägg till de, ett enormt rikt djurliv och enorma arealer av regnskog (Renner, 2002). Naturresurserna i landet bör inte betraktas som anledningen till konflikten påbörjades 1996,

---

⁷ <http://www.guardian.co.uk/global-development/2012/nov/30/uk-withholds-aid-rwanda-congo-drc>

⁸ <http://www.un.org/en/peacekeeping/missions/monusco/background.shtml>

däremot har den illegala utvinningen av naturresurserna bidragit till en upptrappning och fortsättning av konflikten.

Utvinningen av naturresurser i Kongos historia har varit allt annat än smärtfri. När Belgiens kung Leopold II tog över landet 1885 handlade utvinningen mest om elefantbetar. Det som kom att påverka landets befolkning var det uppblåsbara gummidäcket. Gummiträden växte medan elefanterna blev allt färre i en stat som kom att lida ofantliga förluster tack vare ”gummiboomen”. Vildgummi blev det nya skattemedlet och statens armé Force Publique, bestående av en stor del zanzibarier, styrda av vita officerare, användes till att samla in skatten. Soldaterna fick betalt efter hur mycket gummi de levererade, alltså gjorde de allt för att maximera vinsten. Detta ledde till ett skräckvälde av maktmissbruk och tortyr. Det uppskattas att tio miljoner människor fick sätta sitt liv till under Leopolds skräckvälde.

Under kolonialtiden (1908-1960) upptäcktes det diamanter i Kasaiprovinns och Katangaprovinns visade sig dölja enorma rikedomar, t ex uran, koppar, zink, volframit, kobolt, stenkolk, manganit, tenn och guld. År 1901 stod gummi för 87 procent av kongolesiska exporten, 1928 rörde det sig endast om 1 procent. Ansvaret för utvinningen av mineralerna lämnades till företag med starka band till Belgien som kolonialstat och en stor del av vinsten föll till kolonialstaten. Rekruteringsmetoder av arbetskraft var ofta illegala, byhövdingar mutades med europeiska varor och människor köptes för att säljas vidare. Gruvarbetare var ett mycket hårt jobb och många drabbades av lunginflammation och tuberkulos till följd av det slitsamma arbetet. Södra-Katanga som aldrig drabbades särskilt hårt av gummiutvinningen drabbades hårt och vid guldgruvorna i Kilo-Moti i Orientaleprovinsen arbetade endast en av åtta frivilligt. Människohandel och tvångrekrytering var ”vardagsmat” (Van Reybrouck, 2012, s 122-127).

Under Mobutos tid vid makten föll landet i bitar utan att han märkte det. Enorma investeringar i gruvindustrin misslyckades och istället för

att landet drog nytta av dessa rikedomar välldde mängder av smuggelgods över landets gränser. Om det var inhemska krafter som försummade landets enorma rikedomar före 1996 så har de senaste 17 åren präglats av förödande konflikter och plundring av milisgrupper och utländska trupper. När Mobuto störtades 1997 av AFDL drog rebellerna fördel av exploatering av naturresurser och därefter dröjde det inte länge tills internationella företag hörde av sig till Kinshasa. Lukrativa avtal skrevs av AFDL, där bland annat "American Mining Fields" skrev ett avtal på 885 miljoner dollar som gjorde att de fick rätten att exploatera koppar, kobolt och zink som rebellerna tagit kontrollen av (Renner, 2002).

Lokalbefolkningen, särskilt i östra DRC, har sedan invasionen av AFDL fått utstå mycket. Våld har ofta använts som hämnd och för att skrämja lokalbefolkningar till att lyda. Tvångsarbete och barnarbete har varit en vanlig syn i gruvorna kontrollerade av olika beväpnade grupper och kaffeodlare och producenter av palmolja har tvingats sälja sina produkter till sänkta priser (Nest, 2011, Renner, 2002).

Östra DRC

Gruvsektorn i östra DRC är främst inriktad på mineralerna guld, kassiterit (tennsten) och coltan (se bilaga 4 för mer utförlig beskrivning av samtliga).

Efterfrågan på mineraler som kassiterit och coltan är stor inom den internationella elektronikindustrin, medan guld i huvudsak transporteras till leverantörer av juveler till marknader i Mellanöstern och Östasien. Samtidigt som efterfrågan på den internationella marknaden är hög för alla mineraler som bryts i östra DRC så har det ändå inte lett till någon utveckling av brytningen av mineraler i regionen. Det har inte förekommit någon industriell brytning på flertalet år på grund av det osäkra läget i regionen (De Koning, 2011).

Mineralerna utvinns istället för hand (artisanal mining) ur jorden med enkla verktyg som spadar och silar. Utvinningen kräver obetydliga

investeringar och kan lätt kontrolleras med våld, vilket gör det till en väldigt bra ekonomisk källa för beväpnade grupper. Förutom att gruvsektorn och mineralhandeln kopplas ihop med osäkerhet, våldsamheter och korruption, så erbjuder sektorn även anställning och statligt kapital. Det uppskattas att uppemot 450,000 människor arbetar i gruvorna (De Koning, 2011, UnderMiningPeace, 2005).

Råvarukedja

Råvarukedjan i östra DRC ser inte ut som en råvarukedja i Sverige eller i andra industriella länder. Innan råvaran nått återförsäljaren har den passerat genom otaliga händer.

I botten på råvarukedjan befinner sig gruvarbetarna, för att få arbeta i gruvor måste de ofta avlägga en avgift till dem som kontrollerar gruvan. Gruvchefen, ”chief of the hill” är individen som besitter störst makt, han representerar ägaren av gruvan och är ofta den äldsta medlemmen i gruppen. Han bestämmer vilka som får arbeta i gruvan och vilka priser gruvarbetare får för malmen som utvinns. Hur gruvarbetare får betalt skiljer sig, vissa får betalt i slutet på dagen medan andra får betalt per kilogram som produceras. En genomsnittlig lön för en gruvarbetare är en till tre dollar per dag. Under gruvchefen finns det sedan ett arbetslag med olika uppgifter fördelade emellan sig, vissa agerar som säkerhetsvakter medan andra är ansvariga för infakstrukturen och logistiken kring gruvan (Nest, 2011, s 40).

Efter att malmen utvunnits från gruvan bärs den oftast ut av så kallade ”porters”, till vägar eller byar där ”négotiants” (affärsmän, mellanhänder) håller till. Affärsmännen ordnar sedan transporten av malmen till de stora handelsstäderna i östra DRC, Bunia, Bukavu och Goma. Transporten sker ofta med flyg på grund av den dåliga infrastrukturen i regionen. I städerna köps sedan malmen av så kallade ”comptoirs” (handelsfirmor) och därifrån transporteras sedan malmen av exportföretag genom Burundi, Rwanda och Uganda till östkusten, till kenyanska hamnstaden Mombasa och till Dar es Salaam i Tanzania

för vidare transport till import- och bearbetningsföretag runt om i världen (De Koning, 2011, Nest, 2011).

Härmed har den illegalt utvunna malmen nått den globala marknaden och härifrån är det nästan omöjligt att spåra varifrån den kommer, då den blandas med malm ifrån andra delar av världen. Efter bearbetningen skickas metallerna vidare till tillverkare och därefter till återförsäljare i storstäder i hela världen.

Exakt hur stor del varje mellanhand i råvarukedjan tjänat är svårt att avgöra. Nest (2011, s 59) menar att milisgrupperna som kontrollerat gruvor innehållande coltan inte tjänat mer än 11% av den totala avkastningen från metallen coltan år 2000. Störst del (22%) försvinner på licenser och avgifter. De stora vinsterna gör istället bearbetnings- och tillverkningsföretag som tar 27% respektive 46% av avkastningen globalt.

Inblandade aktörer

Primitiv ackumulation och ackumulation genom framtagna har varit ständiga processer sedan kolonialtiden som försvagat DRC och speciellt på senare tid östra DRC. De senaste aktörerna som bör ses som ansvariga för försvagandet av regionen är DRC:s grannländer Burundi, Uganda och särskilt Rwanda. Ända sedan trion beslöt att bilda milisgruppen AFDL som ledde till att gruppens utnämnda ledare Laurent-Desiré Kabila blev ny president i DRC, har ländernas styrande elit och olika milisgrupper dragit fördel av östra DRC:s rikedomar genom illegal utvinning av regionens naturresurser. Medan kongoleser utnyttjats i gruvorna har avkastningen försvunnit ut över landets gränser och samtidigt finansierat olika beväpnade grupper närvaro. När samarbetet mellan Kabila och grannländerna bröts ledde det bara till bildandet av en ny milisgrupp (RCD) som efter ett misslyckat försök att störta Kabila dröjde sig kvar. CNDP var nästa grupp, efter fredsavtalet 2002, som fått stöd ifrån Kigali, i försök att ta kontrollen av gruvområden och slå ut hutumilisen FDLR, som setts som ett hot mot tutsi styret i landet (Samset ur Lemarchand, 2009,

Turner, 2007). Genom alla dessa beväpnade grupper har särskilt Rwanda lyckats separera kongoleser från rättmätiga produktionsmedel (primitiv ackumulation) och delvis därför befinner sig miljoner människor i fattigdom.

De senaste av alla anklagelser mot regeringen i Kigali kommer från en rapport av FN:s säkerhetsråd i 2012. Expertgruppen har hittat flertalet sätt hur Rwanda assisterat den nybildade milisgruppen M23: (UNSC, 2011: 62)

- ”Direct assistance in the creation of M23 through the transport of weapons and soldiers through Rwandan territory”
- ”Provision of weapons and ammunition to M23”
- ”Mobilization and lobbying of Congolese political and financial leaders for the benefit of M23”
- ”Direct Rwandan Defence Forces (RDF) interventions into Congolese territory to reinforce M23”
- ”Support to several other armed groups as well as Forces armées de la république démocratique du Congo (FARDC) mutinies in the eastern Congo”
- ”Violation of the assets freeze and travel ban through supporting sanctioned individuals”

Förutom att Rwanda assisterat antalet beväpnade grupper direkt med logistik, så har antalet företag kopplade till landets armé och styrande parti anklagats för inblandning i konflikten. 2001 kom FN:s experter ut med en rapport som hävdade att Rwandas försvarsbudget på 63 miljoner dollar inte ensamt kunde täcka konflikten och deras närvaro i DRC. De instämmer således med landets president Paul Kagame som sagt att konflikten i DRC ”finansierar sig själv (UNSC, 2001).

M23

Den mest framträdande milisgruppen i östra DRC är idag M23. Gruppen bildades 6 maj 2012 efter ett utbrett myteri inom den nationella armeén FARDC. Bakgrunden till det kan kopplas till 23 mars 2009 då CNDP:s ledare Bosco Ntaganda skrev ett avtal med regeringen som skulle innebära att CNDP integrerades i FARDC. Integrationen fungerade dock inte, utan mellan 2009 och 2012 förde

Ntaganda fortfarande befäl över sina före detta trupper och kontrollerade samtidigt den lukrativa mineralhandeln i östra DRC. I april 2012 var misslyckandet ett faktum. 6 maj annonserade rebellerna bildandet av Movement of March 23 (M23). Rebellerna rättfärdigade skapandet av rörelsen genom att hävda att regeringen hade brutit antalet löften i samband med integrerandet av soldaterna i FARDC, 23 mars 2009. Andra händelser som föregick M23:s bildande, var enligt rebellerna allvarliga felaktigheter i valet 2011 då Joseph Kabila fick sitta kvar som president (IPIS, 2012).

Bara dagar efter bildandet av M23 utbröt häftiga strider i östra DRC och rebellerna intog snabbt Rutshuruterritoriet nära gränsen till Rwanda. Följande månader blev en mörk tid för den nationella armén då M23 erövrade flertalet viktiga geografiska platser och lokala orter. Rutshuru i Norra-Kivu blev sedan 4 augusti rebellernas administrativa bas. Anledningen till att M23 liksom tidigare milisgrupper snabbt etablerat sig i östra DRC är enkel, regeringen i Kinshasa kan inte komma åt dem och gruppen får direkt tillgång till attraktiva gruvområden, som finansierat deras närvaro i landet. M23 uppges ha infört skatt på 300 dollar för varje kommersiell lastbil som passerar genom deras territorium samt på långtradare som kan bli tvungna att betala uppemot 800 dollar. Lokalbefolkningen tvingas också bidra till gruppens uppehälle då varje familj är skyldig att dela med sig av deras skörd. FN:s expertgrupp uppskattar att M23 tjänat uppemot 200,000 dollar per månad bara på skatter. M23 rapporteras även i försök att finansiera sitt uppror, transportera guld förbi gränskontroller de själva kontrollerar till Ugandas huvudstad Kampala.⁹ Illegal handel, utpressning och tvångsförflyttning av hundratusentals civila, är samtliga tydliga metoder av primitiv ackumulation samt ackumulation genom fråntagande. (UNSC, 2012: 140-141, IPIS, 2012).

M23:s motiv från dess skapande var att regeringen i Kinshasa skulle hedra avtalet som skrevs mellan gruppen och regeringen den 23 mars

---

⁹ <http://www.guardian.co.uk/world/2012/nov/20/m23-drc-militia-horrors>

2009. Motivet har dock kommit att förändras under 2012. I augusti uttryckte man sin vilja att hitta en ”politisk lösning för alla populistiska försvarsgrupper”. Tio dagar senare tillsattes även ett politiskt kabinet. Gruppens ledare uttalde sig och menade att M23 ville installera ett ledarskap i DRC som skulle vara ”kapabla att förena folket och se till folkets välmående”. Ju längre tid som gått desto mindre har det hörts av missnöjet av realiserandet av 23 mars avtalet och efter Goma erövrades i november krävde gruppen plötsligt Joseph Kabilas avgång¹⁰ (IPIS, 2012).

FDLR

FDLR (Forces Démocratiques de Libération du Rwanda) sägs bestå av före detta Interahamwe och civila hutu som flydde efter folkmordet i Rwanda 1994. Många av de nuvarande soldaterna rapporteras ha rekryterats ifrån flyktingläger i östra DRC. Milisgruppen betraktades 2012 som en av de starkaste grupperna som opererade i östra DRC med en styrka på ca 1000-2000 soldater¹¹ (Spittaels & Hilgert, 2008).

FDLR inflytande bakåt i tiden har sträckt sig över båda Kivuprovinserna, speciellt starka har de varit i Norra-Kivu. Närvaron av FDLR i östra DRC har varit ett säkerhetsproblem av två anledningar: Gruppen har en historia av brott mot mänskliga rättigheterna och deras existens har fungerat som en ursäkt för Rwanda att ingripa på kongolesiskt territorium (Spittaels & Hilgert, 2008).

Deras viktigaste krav har varit att skapa en dialog med regeringen i Kigali. Gruppen har sagt att de vill återvända till Rwanda om en dialog kan uppstå och deras säkerhet kan garanteras. Sedan 2003 har soldater ur FDLR korsat gränsen till Rwanda med hopp om demobilisering och benådning i Kigali. Dock är det allmänt känt i östra DRC att ett stort antal av dessa nekats benådning och istället tvingats tillbaka till östra DRC under hot om åtal i Rwanda, till service

---

¹⁰<http://www.guardian.co.uk/world/2013/mar/27/democratic-republic-congo-sultani-makenga>

¹¹ <http://www.raisehopeforcongo.org/content/armed-groups>

för Kigali, genom att försvara gruvområden i Katanga samt avskräcka gruvarbetare från gemensam handling (Jansson, 2012). En av de senaste metoderna applicerade av Rwanda för att gynna landets illegala verksamhet och gynna den primitiva ackumulationen.

Trots att valen 2006 hölls i tid och en ny regering bildades, lyckades regeringen inte neutralisera FDLR samt General Nkundas milisgrupp CNDP. I början på 2009 gick Rwanda och DRC ihop i ett försök att neutralisera FDLR, vilket misslyckades. I 2010 lanserades operation "Amani Leo" med stöd från FN men det slutade istället med interna stridigheter om kontrollen av gruvområden. I Syd-Kivu lyckades nationella armeén som i stort sätt bestod av föredetta CNDP soldater, driva bort FDLR från vissa gruvområden. Ytterligare försök att neutralisera FDLR och andra miliser har inte varit särskilt lyckade. Mellan januari 2009 och april 2010 avväpnades trots allt 1900 FDLR soldater men genom nyrekrytering har gruppen återigen fyllts på (De Koning, 2011).

Regeringens försök att neutralisera FDLR har lett till flertalet hämndaktioner på gruvor, byar och marknader som de förlorat kontrollen av. Dessa attacker har involverat massvåldtäkter och utbredd plundring av mineraler. Hotet mot Kigali har dock minskat då FDLR systematiskt flyttat längre in i DRC och längre bort från gränsen mot Rwanda.

CNDP

CNDP (National Congress for Defence of the People) var en politisk-militär grupp ledd av den nu arresterade Laurent Nkunda och senare Bosco Ntaganda. Gruppen startades med motivet att försvara minoriteten tutsi i Kivuprovinserna. Bland gruppens huvudmål var att få slut på närvaron av utländska beväpnade grupper på kongolesisk mark (speciellt FDLR). De flesta medlemmarna var av militär bakgrund och gruppen fick logistiskt stöd av tutsi regeringen i Rwanda (Spittaels & Hilgert, 2008).

General Nkundas trupper ockuperade främst två zoner i Norra-Kivu, västra Rutshuru och östra Rutshuru där gränsen mellan DRC, Uganda och Rwanda möts. I september 2007 då gruppen förmodligen var som allra starkast kontrollerade gruppen områdets polisstyrka och cirka 1 miljon människor betalade skatt till General Nkunda. CNDP var speciellt kända för sin tvångsrekrytering av barnsoldater och anklagades upprepade gånger för att ha begått brott mot de mänskliga rättigheterna, särskilt mot lokala befolkningar som anklagades samarbeta med FDLR¹² (Spittaels & Hilgert, 2008).

I januari 2009 greps General Nkunda efter en gemensam operation av Rwanda och DRC i östra DRC. Bosco Ntaganda tog över som ledare för gruppen och skrev den 23 mars 2009 på ett fredsavtal med den kongolesiska regeringen. Avtalet betydde att CNDP integrerades i nationella armeén, FARDC¹³ (Spittaels & Hilgert, 2008).

FARDC

FARDC:s närvaro i östra DRC har till följd av det spända läget varit väldigt stor. Den nationella armén har inte någon smickrande historia utan har varit inblandade i betydande brott mot lokalbefolkningen i regionen. FARDC är speciellt ökad för sin direkta och indirekta inblandning i den illegala handeln av mineraler och andra varor. Om Rwanda agerat leverantör av logistik till CNDP har FARDC spelat exakt samma roll till FDLR för att bekämpa General Nkunda (Spittaels & Hilgert, 2008).

Mai-Mai

Begreppet Mai-Mai används som en vanlig nämnare på alla lokala miliser som är aktiva i Kivuprovinen och bortom. Huvuddelen av Mai-Mai grupper hittas i Norra-Kivu. Den största Mai-Mai styrkan är PARECO (Coalition of Patriotic Congolese Resistans) som är en allians av flertalet lokala miliser. Alliansen som bildades 2007 är en

---

¹² <http://www.congoplanet.com/news/1781/former-cndp-colonel-innocent-zimurinda-fdlr-leaders-put-on-united-nations-un-sanctions-list.jsp>

¹³ <http://www.raisehopeforcongo.org/content/armed-groups>

samling av etniciteter, som hävdar att de slåss för att försvara de marginaliserade kongoleserna som drabbats av bestående krigsföring mellan CNDP och FDLR (Spittaels & Hilgert, 2008).

5000 PARECO soldater avväpnades och integrerades 2009 tillsammans med soldater ifrån CNDP, men det var långtifrån alla Mai-Mai soldater i regionen. Liksom FDLR har regeringens offensiv mot Mai-Mai under samma tid lett till hämndaktioner mot byar och marknader som de brukade kontrollera, det har även bildats nya Mai-Mai grupper motiverade att åter-etablera eller etablera kontrollen av mineral fyndigheter (De Koning, 2011).

Diskussion

Primitiv ackumulation

Den illegala utvinningen av naturresurser som pågår i östra DRC av beväpnade grupper, handlar för grupperna om att få ut ett så stort mervärde som möjligt. En process inom primitiv ackumulation.

De beväpnade grupperna använder sig av gruvarbetare (producenter) som arbetar för en väldigt låg dagslön och lägger beslag på det sociala överskott (mineraler) som utvinns i tonvis. Det sociala överskottet säljs sedan till ”négotiants” (mellanhänder, affärsmän) för att få ut ett mervärde (kapital).

De beväpnade grupperna har flera sätt att öka sitt sociala överskott, förutom att utöva direkt kontroll över gruvor och kräva skatt eller entréavgifter för gruvarbetare förekommer tvångsarbete, där gruvarbetarna inte tillåts ta del av det sociala överskottet överhuvudtaget. Andra metoder för att påverka mervärdet för beväpnade grupper i regionen är att kräva skatter vid vägspärrar, plundring av gruvor och lager samt smuggling över landets gränser till köpare i Burundi, Uganda eller Rwanda.

Detta förhållande mellan gruvarbetare och de beväpnade grupperna i östra DRC bör kanske inte jämföras i samma proportion som plantageslaveriet, men det finns paralleller.

Plantageslaveriet skapade enligt Marx tillsammans med många andra processer ett ekonomiskt överskott som formade den väsentliga basen för utveckling av en kapitalism produktion i Europa. Förenklat kan det förklaras så att producenten får betalt för sin arbetskraft som denne sålt till kapitalisten, medan kapitalisten får betalt för arbetet när denna säljer varan som producerats.

Situationen i östra DRC kan förklaras så att producenterna (gruvarbetare) skapar ett mervärde åt kapitalisterna (beväpnade grupper, företag, individer i maktpositioner) som producenterna sedan inte får ta del av då kapitalisterna äger produktionsmedlen. Härmed hamnar producenterna i en stark beroendeställning till kapitalisten. Producenten blir tvungen att sälja sin arbetskraft och bli exploaterad.¹⁴

Produkterna som produceras finansierar de beväpnade gruppernas närvaro och berikar företag och individer inblandade i den illegala handeln, medan gruvarbetarna lever kvar i absolut fattigdom. Gruvarbetarna (producenterna) måste förse sig själva och sina familjer med föda och husrum på det lilla de tillåts tjäna medan de beväpnade grupperna tillgodoräknar sig det sociala överskottet och delar av mervärdet av produktionen.¹⁵ (IPIS, 2012, Marx 1977: 915 ur Negi, 2009).

Akkumulation genom fråntagande

Akkumulation genom fråntagande har fungerat som en ständig påminnelse till DRC:s befolkning att det alltid funnits en mäktigare instans i deras liv ända sedan kolonialtiden.

Förstatligande av mark som befolkningen försörjt sig på decennier tillbaka och förstatligande av väldrivna företag under Mobutos tid har

---

¹⁴ <http://ekonomisk-historia.r76.se/arbetsvarelara-karl-marx-exploatering-marxism/>

¹⁵ http://www.marxists.org/svenska/mandel/1964/marx_ekonomi.htm#h9

lett till att befolkningen frångått sina medel för överlevnad. Den allra senaste formen av ackumulation genom frångående stavas *privatisering*.

Termen privatisering används ofta för att beskriva en överföring av kontroll eller ägarskap av ett företag eller industri från allmänheten till det privata. Privatiseringen av ryska statligt ägda företag inom olja, elektricitet och telefoni efter Sovjetunionens fall är några typexempel. Denna typ av privatisering bör dock ses som en del i en mycket större process, med målet att begränsa tillgången till resurser genom uteslutande, där företag omvandlas till privat egendom som kan ägas, kontrolleras och överföras (Mansfield, 2008).

I en FN-rapport från 2001 pekades två privata företag ut, "Rwanda Metals" och "Grands Lacs Metals" ut som delaktiga i den illegala handeln av coltan ifrån östra DRC. Än värre tydde det på att företagen kontrollerades av landets armé RPF med landets styrande parti (FPR) som direkt partner. Genom "Rwanda Metals" uppskattar experter att Rwandas armé kan ha tjänat uppemot 250 miljoner dollar, genom försäljning av den illegalt utvunna mineralen coltan ifrån östra DRC under 18 månader mellan 1999-2000 (UNSC, 2001, s 29).

Det tidigare rwandiska statligt ägda gruvbolaget REDEMI (Régie d'Exploitation et de Développement des Mines) som producerar coltan, kassiterit och volframit är bland de senaste företagen kopplade till den illegala utvinningen av mineraler i DRC, som kommer att privatiseras. 2006 privatiserade regeringen i Rwanda 20 av REDEMI:s koncessioner.

Uganda har inte varit lika snabba, dock påbörjades en avyttring av det statligt ägda företaget "Kilembe Mines Limited" (KML) 2009. En ökning av importen av mineraler ifrån östra DRC skulle göra de fortfarande statligt ägda tillgångarna mycket eftertraktade i investeringssyfte, speciellt om utländska investerare kan räkna med politiskt tryck applicerat på den ugandiska regeringen (Jansson, 2012,

Yager, 2011). Genom privatisering som är en del av ackumulation genom frångående försvinner mervärdet från östra DRC:s lukrativa gruvområden inte bara ut över landets gränser utan långt bort ifrån kontinenten Afrika. Istället för att använda naturresursrikedomarna där de verkligen behövs går mervärdet till en redan etablerad elit i Afrika och den redan välbärgade befolkningen i västvärlden.

Slutsats

Rollen som den illegala utvinningen av naturresurser spelat i östra DRC ska inte underskattas. Framförallt har den illegala utvinningen fungerat som en idealisk ekonomisk källa för beväpnade grupper i östra DRC, då utvinningen krävt minimala investeringar och lätt kunnat kontrolleras genom våld. Sedan har ledare som Paul Kagame och Ugandas president Yoweri Museveni haft få incitament att försöka stoppa sina nationella armeér och olika milisgrupper i regionen eftersom de själva och deras närmaste anhängare tjänat på konflikten, vilket förlängt konflikten tills idag. Lägg därtill utländska företags ignorans i att bry sig varifrån och hur deras produkter utvunnits, vilket lett till en oundviklig upptrappning av konflikten då kapital fortsatt att strömma in i regionen.

Att det sociala överskottet (mineraler) och mervärdet (kapitalet) ifrån gruvområdena i östra DRC hamnar hos beväpnade grupper, aktiva i regionen och privata företag i DRC:s grannländer är i dagsläget det största problemet i konflikten. Genom primitiv ackumulation och ackumulation genom frångående gynnas olagliga grupper och en liten elit i Uganda och Rwanda, samtidigt som civilbefolkningen i östra DRC upplever ständig osäkerhet. Den nära förestående insatsen av FN är osäkert om den kommer ge resultat över tid, det som behöver hända är att legitima företag tillsammans med regeringen i Kinshasa återtar kontrollen av östra DRC. Möjligheten att starta uppror och finansiera det via illegal utvinning av regionens naturresurser måste tas bort.

Att omvärlden börjat inse vad som pågått utan deras kännedom är ett stort steg i rätt riktning. Att Rwandas största donator av bistånd håller

tillbaka miljonbelopp, tillsammans med andra inflytelserika länder som Tyskland och Nederländerna, sänder en tydlig signal. Den illegala verksamhet som Rwanda ägnat sig åt accepteras inte längre. Dock är det svårt att se att privatiseringen av statliga företag som REDEMI och "Kilembe Mines Limited" kommer uppmärksammas, då koncessioner i företagen snart kommer vara spridda över stora delar av västvärlden, ackumulation genom fråntagande som västvärlden inte kommer vara lika villig att radera ut då den är delaktig i processen.

Så länge DRC inte besitter en armé kapabel att utföra sin uppgift, att försvara sitt lands territorium, så är jag rädd att konflikten i landet aldrig kommer ta slut. Armén har alltför länge, istället för att skydda civilbefolkningen, deltagit i plundringen och i den illegala utvinningen av naturresurser i östra DRC. Landets regering har sedan sommaren 1960 varit beroende av fredsbevarande styrkor ifrån FN, utan att det hjälpt landet något nämnvärt.

Källförteckning

Böcker

Clapham, Christopher, m fl, *Big African States*, **2012**, Wits University Press

Lemarchand, René, *The Dynamics of Violence in Central Africa*, **2009**, University of Pennsylvania Press

Nest, Michael, *Coltan*, **2011**, Polity Press

Samset, Ingrid, *Natural Resources and the Duration of War, The experiences of Angola and the Democratic Republic of Congo, 1998-2003*, **2003**, Department of Comparative Politics, University of Bergen

Turner, Thomas, *The Congo Wars, Conflict, Myth & Reality*, **2007**, Gutenberg Press Ltd

Van Reybrouck, David, *Kongo – en historia*, **2012**, De Bezige Bij

Rapporter

Auerbach, Marc & Negi, Rohit, *The contemporary significance of primitive accumulation*, **2009**, University of Illinois at Urbana Champaign, The Ohio State University

De Koning, Ruben, *Resource – Conflict links in Sierra Leone and the Democratic Republic of the Congo*, **2008**, SIPRI

De Koning, Ruben, *Conflict Minerals in the Democratic of the Congo*, **2011**, SIPRI Policy Paper

Global Witness, *Congo´s minerals trade in balance*, **2011**

Global Witness, *UnderMiningPeace*, **2005**

Hilgert, Filip & Spittaels, Steven, *Mapping Conflict Motives: Eastern DRC*, **2008**, IPIS Antwerpen

IPIS, *Mapping Conflict Motives: M23*, **2012**, IPIS Antwerpen

Jansson, Oscar, *Security in eastern DRC and the Great Lakes Region*, **2012**, Uppsala University

Mansfield, Becky, *Privatization, Property and the Remaking of Nature-Society Relations*, **2008**, Blackwell Publishing

Pole Institute, *Blood minerals, The Criminalization of the Mining Industry in Eastern DRC*, **2010**, Goma

Renner, Michael, *The Anatomy of Resource Wars*, **2002**, World Watch Institute

Sidaway, James D, *Accumulation by dispossession: The play of Capital*, **2009**, Department of Geography, Planning and International Development Studies, University of Amsterdam

United Nations Security Council, *Illegal Exploitation of Natural Resources and Other Forms of Wealth of the Democratic Republic of the Congo*, **2001**

United Nations Security Council, "Group of Experts on the Democratic Republic of the Congo", **2012**

Yager, Thomas R, *2009 Minerals Yearbook Rwanda*, **2011**, U.S. Department of the Interior, U.S. Geological Survey

Internetkällor

Armed Groups. Tillgänglig på

<http://www.raisehopeforcongo.org/content/armed-groups>. Hämtat den 10 maj 2013.

CIA database," Congo, Democratic Republic of the", 29 april 2013.

Tillgänglig på <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/cg.html>. Hämtat den 9 maj 2013.

Congoplanet, "UN Sanctions FDLR Leaders, CNDP Rebel Commander Integrated into Army", 2 december 2010. Tillgänglig på

<http://www.congoplanet.com/news/1781/former-cndp-colonel-innocent-zimurinda-fdlr-leaders-put-on-united-nations-un-sanctions-list.jsp>. Hämtat den 10 maj 2013.

Deutsche Welle, "Uganda's hidden role in Congo's conflict", 4 januari 2013.

Tillgänglig på <http://www.dw.de/ugandas-hidden-role-in-congos-conflict/a-16494434>. Hämtat den 17 maj 2013.

Ekonomisk historia, Vad innebär arbetsvärdeläran? Hur använde Karl Marx sin arbetsvärdelära för att förklara exploatering? Tillgänglig på

<http://ekonomisk-historia.r76.se/arbetsvardelara-karl-marx-exploatering-marxism/>. Hämtat den 12 juni 2013.

Eustache Ouayoro, "Congo Moves On From Lost Years", 10 februari 2013.
Tillgänglig på

<http://www.worldbank.org/en/news/opinion/2013/02/10/congo-moves-on-from-lost-years>. Hämtat den 9 maj 2013.

Ernest Mandel, Introduktion till marxismens ekonomiska teori. Tillgänglig på http://www.marxists.org/svenska/mandel/1964/marx_ekonomi.htm#h9. Hämtat den 12 juni 2013.

Fauna-flora, "Democratic Republic of Congo". Tillgänglig på <http://www.fauna-flora.org/explore/drc/>. Hämtat den 7 maj 2013.

Förenta Nationerna, "MONUSCO Background" Tillgänglig på <http://www.un.org/en/peacekeeping/missions/monusco/background.shtml>. Hämtat den 22 maj 2013.

Globalis, "Den Demokratiske Republiken Kongo", 12 juni 2012. Tillgänglig på <http://www.globalis.se/Konflikter/Den-demokratiska-Republiken-Kongo>. Hämtat den 8 maj 2013.

International Alert, "THE ROLE OF THE EXPLOITATION OF NATURAL RESOURCES IN FUELLING AND PROLONGING CRISES IN THE EASTERN DRC", 1 januari 2010. Tillgänglig på <http://www.international-alert.org/resources/publications/role-exploitation-natural-resources-fuelling-and-prolonging-crisis-eastern-dr>. Hämtat den 16 maj 2013.

Le Monde, "Democratic Republic of Congo's mineral resources", juli 2006. Tillgänglig på <http://mondediplo.com/maps/congo2006>. Hämtat den 13 maj 2013.

Mining Weekly, "Metmar invests in DRC, Rwanda tin assets", 23 januari 2007. Tillgänglig på <http://www.miningweekly.com/print-version/metmar-invests-in-drc-rwanda-tin-assets-2007-01-23>. Hämtat den 21 maj 2013.

RCS Global, "Guns, sweat and tears in North Kivu's tin ore mines", 13 oktober, 2008. Tillgänglig på http://www.rcsglobal.com/documents/Garrett_Africa_Report_Congo_Tin%20Trade%201.pdf. Hämtat den 21 maj 2013.

Rural poverty portal. Tillgänglig på <http://www.ruralpovertyportal.org/country/home/tags/congo>. Hämtat 7 maj 2013.

The Economist, "A surprising surrender", 19 mars 2013. Tillgänglig på <http://www.economist.com/blogs/baobab/2013/03/bosco-ntaganda>. Hämtat den 11 maj 2013.

The Guardian, "Congo rebels withdraw from Goma", 1 december 2012. Tillgänglig på <http://www.guardian.co.uk/world/2012/dec/01/congo-drc-rebels-withdraw-goma>. Hämtat den 11 maj 2013.

The Guardian, "Democratic Republic of Congo braced for more conflict", 27 mars 2013. Tillgänglig på <http://www.guardian.co.uk/world/2013/mar/27/democratic-republic-congo-sultani-makenga>. Hämtat den 11 maj 2013.

The Guardian, "M23 may be DRC's new militia, but it offers same old horrors", 20 november 2012. Tillgänglig på <http://www.guardian.co.uk/world/2012/nov/20/m23-drc-militia-horrors>. Hämtat den 10 maj 2013.

The Guardian, "M23 rebels in DRC prepare for battle with new UN force", 5 maj 2013. Tillgänglig på <http://www.guardian.co.uk/world/2013/may/05/m23-rebels-drc-un-force>. Hämtat den 11 maj 2013.

The Guardian, "UN report on Rwanda fuelling Congo conflict 'blocked by US'", 20 juni 2012. Tillgänglig på <http://www.guardian.co.uk/world/2012/jun/20/rwanda-congo-conflict-blocked-us>. Hämtat den 11 maj 2013.

The Guardian, "UK withholds aid to Rwanda in light of Congo DRC allegations", 30 november 2012. Tillgänglig på <http://www.guardian.co.uk/global-development/2012/nov/30/uk-withholds-aid-rwanda-congo-drc>. Hämtat den 18 maj 2013.

Times Live, "Rwanda, Uganda and Burundi involvement alleged in DRC", 12 november 2012. Tillgänglig på <http://www.timeslive.co.za/africa/2012/11/18/rwanda-uganda-and-burundi-involvement-alleged-in-drc>. Hämtat den 16 maj 2013.

Youtube, "David Harvey on accumulation by dispossession", 8 mars 2009. Tillgänglig på <http://www.youtube.com/watch?v=3a9TAbQHjzQ>. Hämtat 21 maj 2013.

Wikipedia, "the free encyclopedia". Tillgänglig på http://en.wikipedia.org/wiki/File:Democratic_Republic_of_the_Congo_%28orthographic_projection%29.svg. Hämtat den 3 juni 2013.

World Press, "Trading Congo Contraband – Maps – 3T Minerals, Coltan, Gold", 21 februari 2010. Tillgänglig på <http://crossedcrocodiles.wordpress.com/2010/02/21/trading-congo-contraband-maps-3t-minerals-coltan-gold/>. Hämtat den 13 maj 2013.

Bilaga 1

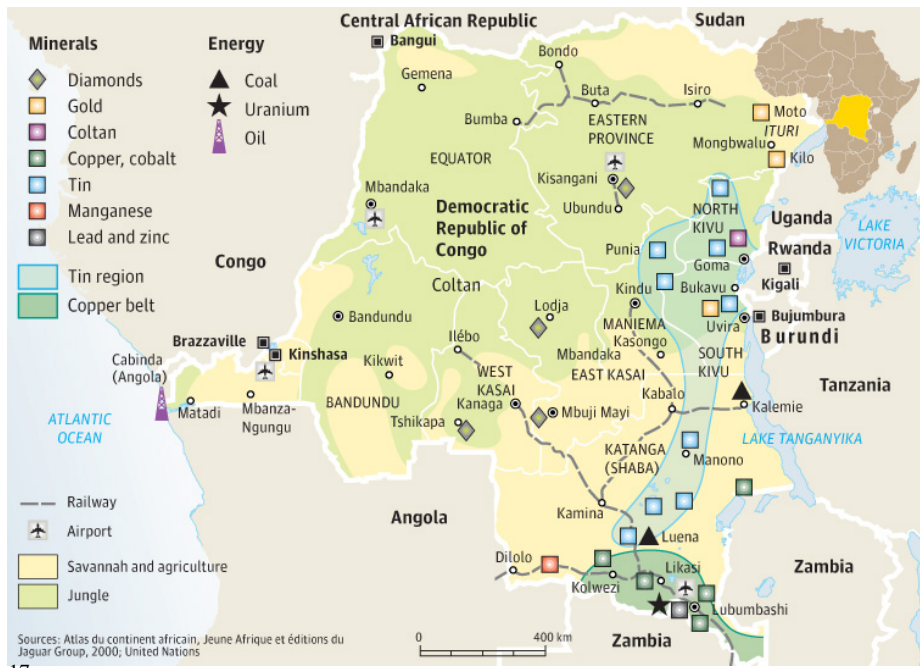
16

16

http://en.wikipedia.org/wiki/File:Democratic_Republic_of_the_Congo_%28orthographic_projection%29.svg

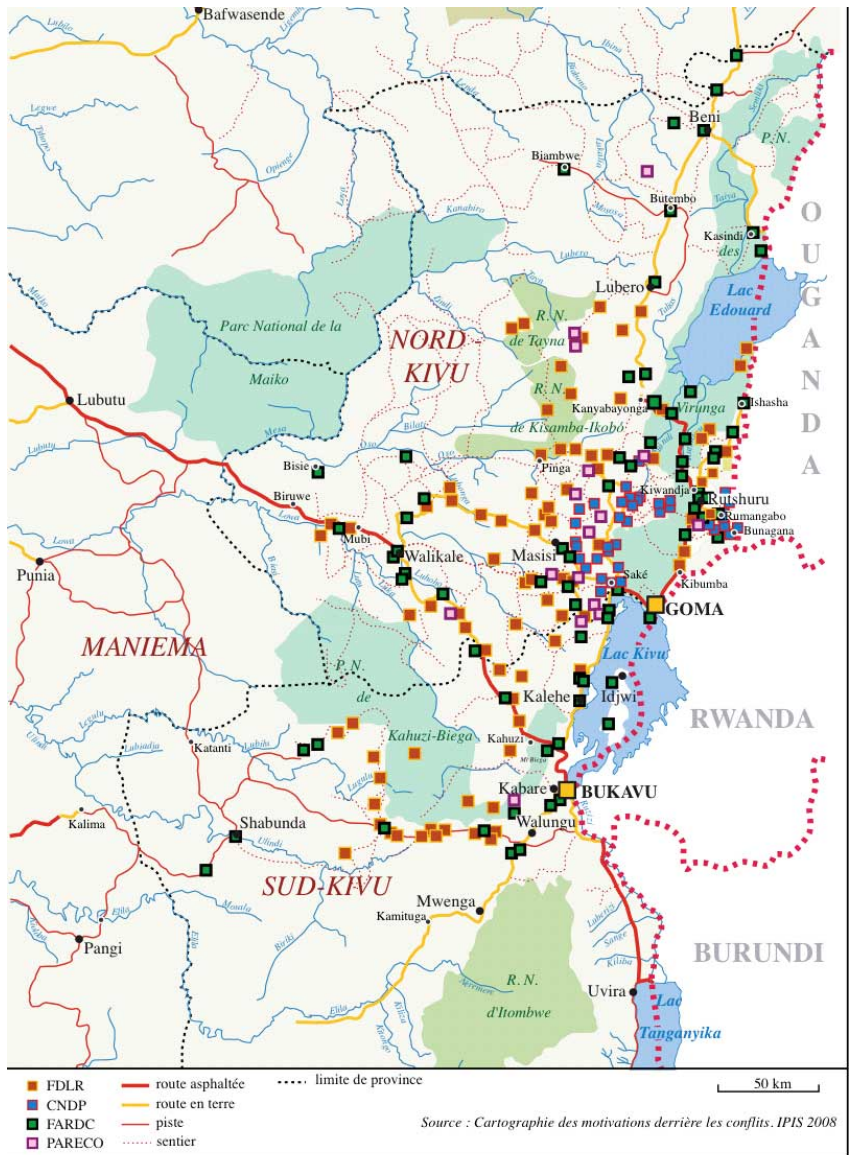
Bilaga 2

17

¹⁷ <http://mondediplo.com/maps/congo2006>

Bilaga 3

Bilaga 4

¹⁸ <http://crossedcrocodiles.wordpress.com/2010/02/21/trading-congo-contraband-maps-3t-minerals-coltan-gold>

Guld

Brytning av guld förekommer främst i Ituridistriktet i Orientaleprovinsen samt i Södra-Kivu. Grannländerna Burundi och Uganda är specialiserade på guld medan andra mineraler från regionen passerar genom Rwanda. Då knappt något guld officiellt exporteras från DRC så är det svårt att uppskatta produktionens kapacitet. En bättre indikator på den kongolesiska guldproduktionens kapacitet är exporten ifrån grannländerna Burundi och Uganda. Deras officiella export har ökat drastiskt samtidigt som exporten från DRC minskat.

2006 exporterade Burundi 4,5 ton guld, dock är deras inhemska produktions kapacitet beräknad till att ligga mellan 500 kilo till 1 ton. Ugandas export av guld nådde sin höjd 2002 och 2006 då dem exporterade 7 ton, trots obetydlig inhemsk produktionskapacitet. Källan till guldets var med största sannolikhet deras gemensamma grannland DRC. En rapport från kongolesiska senaten publicerad 2009 uppskattar att 40 ton guld, till ett värde av 1,24 miljarder dollar smugglas ut ur DRC varje år¹⁹ (De Koning, 2011).

Enligt officiella siffror ifrån Burundi och Uganda har deras export av guld minskat, dock finns det inga tecken på att handeln från östra DRC torkat ut, då nya gruvor upptäckts och priset på guld internationellt sedan 2008 har ökat, vilket sporrat produktionen på många platser. Misstankar finns att handeln inte minskat utan flyttat ännu mer ”under jord”. Trots att vissa företag slutat importera ifrån Burundi och Uganda tyder mycket på att den svarta marknaden och hem raffinaderier i Mellanöstern och Östasien håller uppe efterfrågan nog för att hålla uppe priset på kongolesiskt guld (De Koning, 2011).

Det som gör guld till en bra vara för illegala aktörer är guldets höga värde per volym. Mineralen är lätt att dölja och kan på så sätt undvika att dokumenteras i viktiga handelsstäder nära gränsen till Burundi och Uganda.

---

¹⁹<http://www.international-alert.org/resources/publications/role-exploitation-natural-resources-fuelling-and-prolonging-crises-eastern-dr>

Coltan

Coltan är en förkortning för kolumbit-tantalit, en blandning av två metaller, och är namnet som används för dessa metaller i östra DRC (Nest, 2011, s 3). Med termen coltan så syftas det på den obearbetade stenen, men när man syftar på den bearbetade metallen heter det tantalit. Det som gör tantalit så eftertraktat är dess speciella egenskap att leda elektricitet, den väldigt höga smältpunkten och dess förmåga att motstå syraangrepp (Nest, 2011).

Den så omtalade mineralen kom egentligen först till omvärldens medvetande 2001 då media rapporterade att krigsherrar i DRC gjorde enorma vinster på denna ovanliga mineral. De höga priserna på tantalit kopplades ihop med konsumenters efterfrågan på de senaste elektroniska anordningarna och milisgrupper som finansierade sina uppror via försäljning av coltan. År 2000 steg priserna på tantalit från 30 dollar halvkilot tidigt på året till så mycket som 100 dollar halvkilot i september. Ett år senare var priserna tillbaka till det normala.

Den största coltan fyndigheten i östra DRC hittas i Kibarabältet som går igenom dem båda Kivuprovinserna. Även Rwanda har coltanfyndigheter dock betydligt färre. Faktumet att Rwanda producerar coltan gör det lätt för exportörer ifrån landet att blanda coltan från DRC och påstå att det kommer ifrån gruvor i Rwanda. Enligt statistik så producerade DRC största delen av kontinentens tantalit 2007, 52% följt av Etiopien på 22%. Samtidigt producerade Rwanda 15%, men det förutsätts att hälften kommer ifrån DRC, vilket skulle innebära att 60% av Afrikas tantalit 2007 kom ifrån DRC (Nest, 2011).

Kassiterit

Bisie i Norra-Kivu står för 70% av kassiterit (tennsten) produktionen i östra DRC. DRC:s nationella armé, FARDC och senare CNDP har tjänat miljoner dollar per år genom illegal brytning och utpressning av handeln från området runt Bisie. Soldater stationerade i Bisie kan t ex beslagta 1 kilo av 50 kilo som utvinns av gruvarbetare. Det beräknas att gruvområdet producerat 115 tonn kassiterit varje vecka, vilket skulle betyda att att milisgruppen som kontrollerat gruvområdet genererat 9200 dollar per vecka (De Koning, 2011, Global Witness, 2011). Andra viktiga produktionsområden för kassiterit finns i Maniema samt Syd-Kivu.

Kassiterit är överlägset den viktigaste mineralen producerad i östra DRC dock ger coltan och volframit dubbla priset men exploateras i mycket mindre mängd. Kassiterit (tennsten) hittas ofta ihop med coltan och bryts liksom guld för hand. Efterfrågan på kassiterit har ökat sedan 2005 delvis på grund av nya miljörestriktioner i Japan och Västeuropa, vilket betydde att företag måste använda tenn istället för bly till sina kretskort.

När priserna på Londons Metallbörs tripplades på tenn mellan 2002 och 2004 så blev striderna i östra DRC alltmer regelbunda och våldsamma i kampen om den hög kvalitativa metallen som när priset var som högst kunde generera 23,000 dollar per ton²⁰, en betydande inkomst för samtliga stridande aktörer i regionen (De Koning, 2011, UnderMiningPeace, 2005).

---

²⁰

http://www.rcsglobal.com/documents/Garrett_Africa_Report_Congo_Tin%20Trade%201.pdf